

ПОМАГАЧКА

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Дълго време стана, какъ не съмъ ти писалъ. Ще прощавашъ, братко. Зиме днитъ кжси преминаватъ сладко въ игра и забава, та затуй писмата по-назадъ оставатъ. Па и ти, улисанъ въ шейни и пързалки, помалко се смѣшъ съ наши лудории, голѣми и малки.

Все пакъ ще ти пиша, за да не отвикна.

Оня день предъ мене патилана Дана недоволна викна:

— Данчо, тъй не бива! Нашето учене въ студа не отива. Дебелъ снѣгъ навънка земята покрива. Кой свѣстни хора на урокъ ще дойдатъ отвънка на двора? Нашето учение, навсѣде прочуто, трѣбва да се дава вече на закрито!

Азъ кротко отвърнахъ:

— Зная, Дано, зная. Но отде да вземемъ на закрито стая?

— Въ училище става.

— Става, но бай Гого, май не позволява. Ще каже: „Не може. Ще прашите много. Ще трѣбва да чистя и дене и ноше!“ И на всички стаи ще удари ключа.

Дана се замисли. Азъ скочихъ и викнахъ:

— Намислихъ, намислихъ!

Вървамъ, ще сполуча!

Разказахъ на Дана какво ще направя. Грѣйна ѝ лицето и викна засмѣна:

— Стана, Данчо, стана! Най-много следъ два дни, въ нашитъ ржчички стаята ще падне!

Това бѣше въ срѣда. Въ четвъртъкъ следъ обѣдъ, подиръ часоветъ, дружината свикахъ.

— Следъ мене вървете!

Спрѣхме предъ бай Гого:

— Почакай, бай Гого! Поспри, недей мете! Чуй що ще ти кажа! За половинъ часъ само тука всички стаи азъ мога измете съ една майстория. Ала дай ми дума, честно изпълни я, че следъ часоветъ, ще ни пушашъ тука, ще ни давашъ стая за нашта наука.

Бай Гого отвърна:

— Прието. Ха, почвай — да видя каква е тая дяволия. Но ако излѣзе нѣщо шмекерия, всички ви ще бия! Да нѣма докачка!

Бѣхъ донесълъ вече вѣнъ прехосмукачка. Имаме си въ кжщи. Азъ съмъ ти разказвалъ, драги ми Смъхурко, за тазъ чудесия Съ колела машина. Върви съ електрика. Де що прахъ намѣри, въ една торба тика. Като ламя смучи.